

Vi rejser

På vandring i Alpelandet

Planlæg din vandreferie nu!

Hjemmets udsendte er trukket i vandrestøvlerne og er rejst til Poschiavo-dalen i den sydøstlige del af Schweiz for at trave nogle dejlige, lange ture i bjergene. Det koster lidt kræfter at gå op og ned ad bjergsiderne, men der er gode vandrestier – og belønningen får man fra første skridt i form af en ualmindelig smuk natur.

Det er, som om dagligdagens små problemer forsvinder af sig selv, når vandrestøvlerne er snøret, og man bevæger sig af sted ad små vandrestier midt i den storslåede schweiziske natur.

Tindrende snehvide bjergtinder, dybe kløfter, turkisgrønne søer, brusende vandfald og bjergsider tæt bevokset med træer... Fotograf Henrik Bjerregrav og jeg nyder Schweiz' storslåede natur på den fem timer lange togtur fra lufthavnen i Zürich til Poschiavo-dalen i den sydøstlige del af landet.

Det gælder ikke mindst, da vi skal op over et pas i Alperne.

Pludselig befinder vi os over trægrænsen midt i et landskab af gletsjere og sne så hvid, at solbrillerne må op af tasken.

Schweiz har et veludbygget jernbaneland, der flittigt benyttes af turister, og ved stationen „Alp Grüm“, hvor der er udsyn til en gletsjer, gør toget holdt, så man kan stå af nogle minutter.

Ellers foregår denne rejse mestendels i vandrestøvler

sammen med vores dansktalende guide Renata Lohse fra Ruby Rejser.

Vi bor i den lille by Poschiavo, der ligger i 1014 meters højde og byder på maleriske smalle gader, smukke gamle bygninger, vandfontæner, museer, kirker og hyggelige restauranter. Her er grønt overalt, og selv inde i byen har de lokale beboere små køkkenha-

ver, hvor de dyrker urter. Og så er det fantastisk at rette blikket opad og se de hvide tinder, der omkranser byen.

Det familieejede hotel „Crote Bianca“ er vores base, og næste morgen kører familiefaderen, Armando Zanolari, os et stykke op ad bjerget, så vi ikke skal gå så langt på asfalteret vej. „Heldigvis“ stopper Renata ham i tide, så den første times tid går

Det røde tog, Bernina Express, snor sig gennem dalen i fast rutefart. Det er imponerende at se, hvordan banen er anlagt på broer og gennem tunneler – og mindst lige så flot at sidde inde i toget og se ud på bjerglandskabet.

Pludselig kom en gemse elegant springende mellem nåletræerne på bjergsiden.

Den hårde vinter havde forsinket forårsblomsternes komme. Men denne kendte alpeblomst, ensian, blomstrede. Man kan også se den på de schweiziske smørpakkager.

Køerne har bjælde på, så deres ejere kan finde dem, når de om sommeren lukkes ud på sæteren.

Af Lise Petersen
petersen.lise@gmail.com
Foto: Henrik Bjerregrav

vi på en god bred vej, hvor vi kan nyde den fremmedartede natur uden at koncentrere os om, hvor vi sætter vandrestøvlerne.

Forsinket forår

Vi besøgte Poschiavo-dalen i maj, og da vi når til en saftig grøn mark med spredte farveklatrer, fortæller Renata, at

blomsterne normalt ville stå tæt og i fuldt flor allerede nu. Men vinteren har været så lang, at alt er forsinket.

For os er det nu et flot syn – med f.eks. alpeblomsterne ensian, der med deres lilla tragtformede kronblade lyser op mellem det grønne. I klippeprækker og på sten vokser primulaer, og i de våde områder står knaldgule smørblom-

ster tæt.

Første mål for vores vandring denne dag er San Romerio i 1795 meters højde, hvor vi skal spise frokost på en lille restaurant.

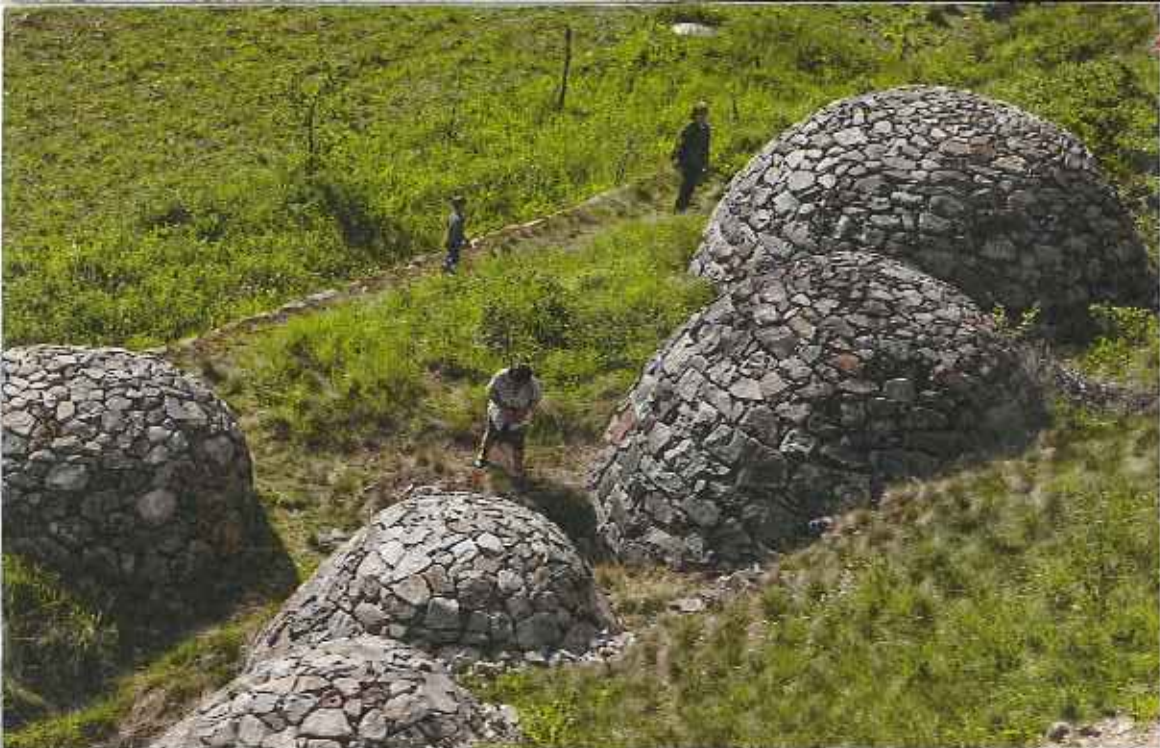
Men før vi når dertil, går vi gennem et mere uvejsomt terræn, hvor vi må se godt efter, hvor vi sætter fødderne, mens vi kæmper os opad.

Turen koster lidt kræfter,

men den er besværet værd, for der er hele tiden nyt at se på. Og trænger vi til væske at styrke os på, er det blot at stikke drikkedunken hen til et vandløb.

En raslen i skovbunden afslører, at noget levende er i nærheden, og vupti kommer en gemse springende mellem træerne. Senere ser vi et sort egertræ.

Pusten får vi igen ved stedets (Fortsættes næste side)

Kølehusene af sten blev oprindeligt brugt til ost og mælk. De bruges stadig til opbevaring af mad og vin.

Der er malerisk i Poschiavo med kirketårne, blomster og små urtehaver.

(Fortsat fra forrige side) kirke, der ligger på den absolut yderste kant af bjerget. Renata forklarer, at det meste af kirken styrtede ned ved et voldsomt bjergskred i slutningen af 1800-tallet. Kirken er for længst genopbygget, og besøger man den for første gang, har man lov til at ringe med klokken. Bagefter venter en solid frokost med bl.a. polenta i en meget grov

udgave og hjemmelavede pølser. Selv om man kun kan komme til San Romerio gående, er restauranten velbesøgt, og stemningen ved langbordene i solen er livlig.

Bagefter går turen videre ned ad bjerget, og det er faktisk lige så hårdt for benmusklerne som at gå op, men vi har god tid, og undervejs sætter vi os og drikker en kop af den urtete, hotel-

let har givet os med til turen. Man kan også komme rundt i dalen med det røde tog, der bragte os hertil. Og næste dag kører vi til stationen Bernina Diavolezzai, hvor vi i gondolbane kører op i 2.978 meters højde. Solen brager ned, og folk sidder i liggestole i sneen og nyder den. Vi spiser frokost udenfor på restauranten deroppe, ser bjergtinderne fra en

Vand kommer brusende ned fra bjergsiderne. Det er, som om blikket bliver holdt fast, når man er begyndt at kigge på det.

Skiltningen på vandrøuterne er omhyggelig. Her er angivet, hvor lang tid det tager at gå til de næste destinationer. Endvidere kan man se den præcise højde på det sted, man befinder sig.

ny vinkel, og undrer os endnu en gang over, at noget kan være så smukt.

Smukt er det også, da vi på tilbagemturen når frem til de såkaldte gletsjermøller. Det er nogle besynderlige udhulninger af klippen, naturen har skabt i istiden ved, at sten er blevet slynget rundt af smeltvand. Gletsjermøllerne er flere meter dybe, men de er solidt

Som i gamle dage

„Casa Tomé“ hedder et hus midt i byen Poschiavo, der indtil slutningen af 1990'erne var beboet af tre søstre. Nu er huset omdannet til et museum, hvor besøgende får et fint indblik i, hvordan man levede i dalen i tidligere tider. Søstrene var selvforsynende, og turen rundt i huset går fra stalden i underste etage, til forrådskammeret med stænger i loftet til brød, til køkkenet med stenovn og brændekomfur, som søstrene senere anskaffede sig – og ikke mindst til den fine stue, der som det eneste rum i huset var opvarmet.

hegnet ind, så der er ingen fare for at styrte ned.

I det hele taget er den bid af Schweiz, vi nåede at se, præget af, at her gør man tingene ordentligt. Vandrestierne er fremkommelige og velafmærkede. Og skiltningen på stierne er omhyggelig med angivelse af, hvor man befinder sig, i hvilken højde, og hvor lang tid det tager at gå til de næste destinationer.

På samme vis kører togene til tiden, og det er nemt at finde rundt på stationerne, når der skal skiftes – og skiftes skal der nogle gange på vejen tilbage til Zürich, hvorfra vi flyver hjem til Danmark. Men Renata fortæller, at Poschiavo-dalen byder på hele 270 km vandrestier, så mon ikke man en dag vender tilbage og vandrer flere ture i den storslåede natur. ■

Vi tog gondolbanen op til Diavolezza i 2.978 meters højde, hvor folk nød den strålende sol. Her ligger en glimrende restaurant, hvor vi spiste frokost, mens vi betragtede bjergtoppene.

Et godt sted at holde pause er i San Romerio i 1.795 meters højde, hvor man kan købe velsmagende frokostretter på en lille restaurant og se den del af kirken, der i slutningen af 1800-tallet undslap et bjergskred.

På turen passerede vi disse gletsjermøller, der er dannet af sten, der er blevet slynget rundt af smeltvand.

Hvordan: Hjemmet rejste med Ruby Rejser på vandring i Schweiz: ruby-rejser.dk, tlf.: 86 15 96 33.

Hvor: Vi boede i Poschiavo i den sydøstlige del af Schweiz på hotel Crôte Bianca.

Transport: Fra lufthavnen i Zürich går der tog til Poschiavo. Deltager man i Ruby Rejser gruppevandreture, er der bustransport.

Spise og drikke: Lokale specialiteter i Poschiavo-dalen er f.eks. brød med smag af anis, en grov boghvedepasta eller en suppe fyldt med byggryn. Her dyrkes mange urter, der f.eks. bruges til te og bolsjer. Endvidere er Schweiz kendt for sin gode mælk, der bruges til oste og chokolade.

Aktiviteter: Området byder på friluftaktiviteter som vandring, cykling og skiløb. For at vandre i bjergene er det nødvendigt med et par støvler med god, fast sål. Medbring en mindre rygsæk. **Beklædning:** Let, løst tøj i syntetiske materialer.

Hvad koster det: Prisniveauet er nogenlunde som i Danmark. Det gælder især de populære turiststeder.

Skik og brug: Drikkepenge gives som i Danmark, dvs. giv lidt ekstra ved god betjening.

Med hjem: I Poschiavo kan man købe smykker fremstillet af sten fra bjergene. Den lokale honning smager godt, og så er Schweiz kendt for sine ure og knive.

Handicap: Ruby Rejser vandreture kan kun gennemføres, hvis man er godt gående. Der er dog ture for alle.

Sprog: Hovedsproget i denne del af Schweiz er italiensk, men folk forstår tysk. På turiststeder tales også engelsk.